

Word verliefd op de Wadden met de serie *Waddenliefde* van Susan Muskee. Elk verhaal bevat een hartverwarmende trope, een zwijmelwaardige *love interest* én een hoofdpersonege dat meteen je hart veroveret. Dit meeslepende feelgoodverhaal speelt zich af op Texel.

Wanneer Lisa het gevoel heeft maar wat rond te dobberen in haar leven, besluit ze af te reizen naar Texel. Ze heeft één doel: in vier dagen een rondje om het eiland wandelen. Na 52 kilometer moet ze knopen hebben doorgesnakt over haar baan, haar toekomstplannen én haar ex, Jesse. In die volgorde.

Vol goede moed gaat ze van start. Totdat ze bij haar eerste tussenstop oog in oog staat met... Jesse. Hij blijkt precies hetzelfde plan te hebben opgevat. Voor hem een hilarisch toeval, voor haar complete paniek. Wanneer Lisa rechtsomkeert wil maken, doet Jesse haar een bijzonder voorstel...

Susan Muskee (1993) is auteur, stemacteur en podcasthost. Van haar hand verschenen meerdere Kobo Originals en bij HarperCollins Holland de feelgoodromans *Nooit meer hetzelfde* en *Wie ik ben zonder jou*, die beide snel na verschijnen al herdrukt konden worden. Haar *Waddenliefde*-serie bestaat uit de boeken *Texel & Vlieland*, *Terschelling & Ameland* en *Schiermonnikoog & Borkum*.

SUSAN MUSKEE

Wadden

liefde

Texel

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Susan Muskee

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock / Villa Grafica

Foto auteur: © Medea Huisman

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1543 9

ISBN 978 94 027 7162 6 (e-book)

NUR 301

Eerste druk juni 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Het zijn precies 241 stappen van de plek waar Nienke me heeft afgezet naar de veerhaven van Den Helder. Geen idee waarom ik ze geteld heb; misschien om mijn gedachten te verzetten. Alles om maar niet te denken aan datgene waarvoor ik hier ben, hoe tegenstrijdig dat ook klinkt.

Ik voel me als een kleuter die zich achter het gordijn verstoppt en heel hard roept: ‘Als ik jou niet zie, zie jij mij ook niet!’

Nienke stond erop om me naar de boot te brengen, ook al is het vanuit het stadje waar we wonen ruim anderhalf uur rijden naar Den Helder. Eerlijk gezegd denk ik dat ze verwachtte dat ik anders niet zou gaan en dat is iets wat mijn beste vriendin niet op haar geweten wil hebben. Nu haar knalgele Toyota weer verdwenen is, kan ik altijd nog rechtsomkeert maken, maar zo zit ik niet in elkaar. Ik heb gezegd dat ik ga, dus ga ik. Daarbij houdt Nienke me sinds ze weet dat het niet zo goed gaat in de gaten als een kok die pijnboompitjes roostert, dus het verbaast me dat ze niet meegaat. Als ze zelf niet binnenkort met haar vriend naar Ameland zou gaan, had ze zichzelf vast uitgenodigd voor deze vierdaagse ik-moet-alles-op-een-rijtje-zetten-wandeltocht.

Want ja, dat is de situatie. Ik moet alles op een rijtje zetten.

Laat ik het zo zeggen: ik voel me alsof ik in een roeibootje op een meer zit, even de kracht niet meer heb om te roeien, en daardoor maar een beetje dobber. Het is nog niet zo erg dat ik de brandweer – of wat is het, de kustwacht? – moet bellen om me op te halen, maar tegelijkertijd heb ik me ook weleens beter gevoeld.

Ergens voelt dat ontzettend elitair, want ik heb echt een prima leven. Een fijn leven met lieve ouders, een topper van een beste vriendin én een eigen bedrijf. Maar toch dobber ik in the middle of nowhere op dat meer en zijn er een paar keuzes die ik moet maken voordat ik weer verder kan roeien, dus heb ik besloten om die keuzes hier te maken. Op Texel, mijn favoriete Waddeneiland. Tijdens een vierdaagse wandeltocht waarin ik mijn hoofd leegmaak én weer vul met nieuwe inzichten en beslissingen.

Ben ik een wandelaar?

Niet bepaald.

Heb ik getraind voor deze vier etappes?

Ook niet.

En tóch...

‘Ik kan dit,’ mompel ik tegen mezelf. Ik trek mijn weekendtas nog wat hoger op mijn schouder, laat mijn rugzak van mijn andere schouder glijden en zoek in het voorvak naar mijn telefoon en ticket. Voor de zekerheid heb ik alles geprint, al is de kans groot dat dat helemaal niet meer nodig is. De laatste keer dat ik de overtocht maakte, moest dat wel, dus nu heb ik zonder de instructies te lezen alle papieren uit de printer laten rollen en ze veilig in mijn tas gestopt. Zoals met zoveel dingen in het leven koos ik het zekere voor het onzekere.

Pas nu besef ik dat ik hier al zes jaar niet ben geweest. Tot een paar jaar geleden bracht ik hele zomers door op Texel, maar nu heb ik al een aantal jaren de hele zomer doorgewerkt. Niet zo gek, want zes jaar geleden nam ik ’t Huisdierhoekje over van de vorige eigenaar en als ondernemer heb je nou eenmaal minder vaak vakantie, maar toch. Texel was en is ‘mijn’ eiland. Een groot deel van mijn nu nog steeds vaste vrienden – onder wie Nienke – heb ik hier ontmoet en met Jesse kwam ik hier minstens één keer per jaar. Dat ik precies nú, in dit weekend, de overtocht weer maak, is een bizar toeval waar ik niet al te lang over na ga denken. Soms lopen dingen nou eenmaal zoals ze lopen.

‘Tickets gereedhouden, alstublieft!’ Bij de poortjes in de terminal staat een kalm ogende vrouw met een vriendelijk gezicht, die alles in

goede banen leidt. Soepeltjes stromen we met z'n allen de boot op. Hoewel, boot... Dit gevaarte is net zo groot als mijn complete appartementsgebouw.

Ik frunnik wat aan de rits van mijn jaszak en bestudeer de enige ring die ik altijd draag: mijn brede zilveren ring met in het midden een groene steen. Gekocht op vakantie in Griekenland – mijn enige souvenir toentertijd. Ik ben helemaal niet zo'n ringdrager, maar van deze heb ik nooit afscheid kunnen nemen.

Wanneer ik mijn ticket en telefoon weer heb weggestopt, trek ik mijn rugzak weer op mijn schouder en loop door naar het restaurant. Onder me, in de buik van het schip, worden geroutineerd alle auto's naar binnen geleid. De meeste bestuurders en passagiers blijven tijdens de korte overtocht zitten, maar er zijn ook mensen die de auto uit gaan en net als ik een snelle bak koffie halen bij het buffet. Even twijfel ik of ik een plekje op het dek wil zoeken, maar ik heb me nog niet ingesmeerd en weet hoe verraderlijk snel je verbrandt met dit halfbewolkte weer, dus ik besluit toch maar binnen te gaan zitten.

Als ik een plekje heb gevonden en mijn boek uit mijn tas haal, klinkt er een vertrouwd, diep gerommel door het schip. De motor is gestart. Meteen trekt er een opgewonden kriebel door mijn onderbuik. De tocht duurt maar twintig minuten, maar mij kan het eigenlijk niet lang genoeg duren. Zodra de boot het vasteland heeft verlaten, ben ik op weg naar iets nieuws. Iets unieks. Iets wat je alleen maar kunt omschrijven als 'het eilandgevoel' – hoe cliché het ook klinkt. Het voelt als thuiskomen, anders kan ik het niet noemen. Ik kan me de eerste keer op Texel niet eens herinneren, aangezien ik toen amper twee jaar oud was, maar volgens mijn moeder was ik meteen een compleet ander kind. Nou, misschien word ik nu wel een compleet ander mens. Dat zou prettig zijn.

De boot is zo groot dat ik pas merk dat we in beweging zijn gekomen als ik de veerhaven langzaam voorbij zie schuiven. Ik probeer me te richten op mijn boek, maar dan trilt mijn telefoon in de zak van mijn zomerjasje. Ik haal hem eruit en kijk op het scherm.

Lisa, we moeten echt praten. Heb je volgende week tijd voor een kop koffie? Als we dit echt gaan doen, moeten we goede afspraken maken. Laat maar weten wanneer je tijd hebt.

Jesse. Ook wel bekend als mijn ex, *the one that got away, the one whose heart I broke* – blijkbaar gaat dat heel goed samen – en sinds een jaar mijn directe concurrent.

Dat laatste stond niet bepaald op mijn bucketlist, maar soms gaan dingen nou eenmaal zoals ze gaan. Soms trap je nét wanneer je uit de auto stapt voor een belangrijke afspraak in de hondenpoep. Soms knipt de kapper bijna tien centimeter van je haar af, terwijl de woorden ‘doe maar alleen de puntjes’ nog niet eens over je lippen zijn gerold. En soms start je ex ineens een concurrerende dierenpeciaalzaak aan de andere kant van de wijk waar jij al jaren jóúw dierenpeciaalzaak runt.

Ik vraag me af hoelang ik kan doen alsof ik zijn berichtjes niet zie. Ik heb de welbekende blauwe vinkjes al tijden geleden uitgezet, maar Jesse ziet natuurlijk wel dat zijn berichten worden bezorgd.

Maar goed. Voor nu kan ik het vast negeren.

Net op het moment dat ik mijn telefoon weer weg wil stoppen, komt zijn volgende bericht binnen.

Je kunt me niet blijven negeren.

Verdorie. Ik moet me inhouden om niet over mijn schouder te kijken of hij misschien op deze boot zit, maar dan maak ik mezelf onnodig paranoïde. Daarbij kan ik het me absoluut niet voorstellen, zeker niet nu de zomer is begonnen en de kans groot is dat zijn team – net als het mijne – al wat mensen mist die met vakantie zijn. Dat ik nu vrij heb komt alleen maar doordat mijn team zo flexibel is. Zonder Belinda, Paul, Esmee en onze weekendhulp Toine ben ik nergens. Toine heeft dit jaar eindexamen gedaan en wilde graag wat extra werken, dus heb ik vier dagen vrij gepland en hem op het rooster gezet. Hij blij, ik blij.

Jesses team is weliswaar groter, maar volgens mij zitten zijn week-endhulpen nog niet in hun examenjaar. Kortom, Jesse staat vast gewoon in zijn winkel.

Ik laat mijn handen zakken en leg mijn telefoon in mijn schoot. Waar hij ook is, ik moet hem wel iets terugsturen. Maar wat? *Hoi, ik moet er nog even over nadenken?* Ik weet niet of dat per se zo goed valt, want ‘ergens over nadenken’ is waar dit allemaal mee begon.

Tegelijkertijd, Jesse kennende zal hij heus nog wel vier dagen langer geduld hebben; ik laat hem immers al weken wachten.

En daarvoor al maanden, zo niet jaren, schiet er door mijn hoofd. Meteen leg ik de venijnige stem het zwijgen op. Daar moeten we het óók over hebben, maar niet nu. Later. Ooit.

Ik zucht, pak mijn telefoon weer op en open het gesprek met Jesse. Dan begin ik te typen.

Is het oké als ik er volgende week op terugkom?

Ik druk snel op ‘verzenden’ voordat ik me kan bedenken en vervloek de onzekerheid die doorschemert in dat bericht. Wat was er mis geweest met ‘ik kom er volgende week op terug’? Of met mijn negeertactiek nog een paar dagen voortzetten? Ik heb zijn vorige zes berichten ook niet beantwoord, dus wat dat betreft...

Toch weet ik waarom dat niet langer kan. Wat mijn keuze ook gaat zijn, Jesse verdient een antwoord.

Alleen niet nu.

Ná dit weekend.

2

Fuseren. Dat is het plan. Of nee, niet het plan, het idéé. Of het een plan is, is aan mij – daarom appt Jesse me ook. Het idee komt van hem en in feite klinkt het als een goed idee, maar voordat een idee een plan is...

Zes jaar geleden nam ik een dierenspecialzaak over toen de toenmalige eigenaar met pensioen ging. Ik begon er als stagiair, bleef hangen toen ik mijn opleiding had afgerond en was er anders nog jaren 'gewoon' blijven werken. Maar door een noodlottige samenloop van omstandigheden moest de eigenaar veel eerder dan de bedoeling was met pensioen gaan. De zaak was klein, had een team van slechts vier mensen en twee daarvan waren ook al in de zestig, dus de opties waren beperkt: overname – door een van ons of een externe partij – of verkoop aan wat ook een externe partij zou worden. In dat laatste geval was het nog maar de vraag of Dierenspecialzaak 't Huisdierhoekje niet zou worden omgetoverd tot een kledingboetiek of kapperszaak.

Dus daar ging ik: begin twintig, amper werkervaring en weliswaar met een grote bak enthousiasme, maar met een veel grotere bak gelabeld 'totale paniek en chaos' aan de slag als ondernemer. Wist ik veel hoe je leiding moet geven aan mensen, hoe de loonadministratie werkt en hoeveel je moet inkopen van je assortiment. Ik had hooguit twee keer in mijn leven de voorraad gebalanst en één keer het rooster gemaakt toen de vorige eigenaar op vakantie was.

Maar toch lukte het. Ik sloot een torenhoge lening af – met mijn ouders als borgstellers – en was ineens zelfstandig ondernemer. Met

vallen en opstaan groeide ik steeds meer in mijn nieuwe rol als eigenaar en toen na een jaar een van mijn drie werknemers met vervroegd pensioen ging, nam ik voor het eerst iemand aan: Jesse. Allereerst vanwege zijn kennis, daarnaast vanwege zijn unieke vermogen altijd precies te weten waar de klant naar zoekt en tot slot vanwege zijn warme, donkere ogen.

In die volgorde.

Echt.

Na een paar jaar samenwerken durfde ik eindelijk toe te geven dat ik hem leuk vond. Toen bleek dat dat gevoel wederzijds was, zat er helaas weinig anders op dan dat Jesse op zoek ging naar een andere baan. Samen met een medewerker is immers een *recipe for disaster*, en ik was net zo lekker bezig op carrièreg gebied. Dat weigerde ik op het spel te zetten voor een prille liefde – en hij gelukkig ook.

Dus zo geschiedde. Jesse vertrok, we kregen een relatie en waren een tijdlang de allergelukkigste mensen op aarde. Dat klinkt overdreven, maar eerlijk, er is geen woord van gelogen. Jesse maakte me écht gelukkig. Ik dacht dat hij *my person* was. Ik was er heilig van overtuigd dat we samen oud en gerimpeld zouden worden, grapjes makend over hoe krom de ander loopt en elkaar dan een speels tikje gevend met onze wandelstok. Tot hij op een dag tijdens een doodgevoonde filmavondje op de bank de vraag stelde die je wel vaker stelt als je richting de dertig gaat en een relatie hebt.

‘Wil jij eigenlijk kinderen?’

Een lang gesprek volgde, met als belangrijkste uitkomst dat we er allebei hetzelfde antwoord op hadden: ‘Dat weet ik eigenlijk niet.’

Uiteindelijk besloten we om er allebei goed over na te denken en over precies één jaar hetzelfde gesprek nog eens te voeren. Na een jaar was zijn antwoord veranderd in ‘absoluut ja’, terwijl ik nog steeds niet verder dan ‘dat weet ik niet’ was gekomen. En dat werd een probleem. Want na dertien maanden zat ik daar nog steeds. En na veertien. En vijftien. En zestien. Zelfs twee jaar na dat eerste gesprek wist ik nog steeds niet of ik kinderen wilde, terwijl we inmiddels allebei de dertig voorbij waren en – laten we eerlijk zijn – de tijd niet stilstaat.

Nu, nog eens twee jaar verder, weet ik het nog steeds niet.

‘Pardon, zou je je benen misschien wat in kunnen trekken?’

Een vrouw van een jaar of vijftig met een gigantische zonnehoed op haar hoofd staat met een koffer in haar hand naast mijn benen. Mijn veel te ver uitgestrekte benen – dat moet ik inderdaad toeven – liggen half in het gangpad.

‘O, natuurlijk,’ zeg ik snel. ‘Excuus. Ik was, eh... even in gedachten.’

De vrouw zet een zonnebril op die versierd is met zoveel steentjes dat hij vanavond ook als discobal in de lokale uitgaansgelegenheid gebruikt kan worden. De bril past perfect bij de enorme lading gouden ringen die ze draagt. Aan vrijwel elke vinger draagt ze er minstens één. Bijna allemaal zijn ze versierd met een oogverblindend schitterende edelsteen. Dat deze vrouw haar vingers nog normaal kan bewegen, mag een wonder heten. ‘O, joh,’ wappert ze mijn excuses meteen weg. ‘Helemaal geen probleem. Ik zou liegen als ik zei dat ik dat nooit heb. Ik heb mijn koffer alleen iets te zwaar ingepakt, anders was ik wel over je heen gestapt.’ Met zichtbare moeite tilt ze haar koffer op om te laten zien wat ze bedoelt. ‘Acht boeken. Toch zwaarder dan gedacht. Ik moet eigenlijk over op een e-reader, maar die geur van boeken, hè...’

Ik trek mijn benen op en houd mijn eigen boek omhoog. ‘Ik begrijp precies wat u bedoelt. En keuzestress is ook niet goed op vakantie, toch?’

‘Daar heb je helemaal gelijk in.’ Ze glimlacht en schuifelt voorzichtig langs me heen. ‘Dank je wel. Geniet van Texel!’

Ik knik en kijk haar na terwijl ze heupwiegend over de boot loopt. Haar koffer rolt achter haar aan. De randen van haar hoed deinen op en neer op het ritme van haar passen. Ik blijf naar haar kijken tot ze in een groep andere reizigers verdwijnt.

‘Genoeg gemijmerd, Lisa,’ mompel ik tegen mezelf terwijl de boot nog altijd gestaag door het water glijdt. De laatste paar minuten besluit ik alsnog wat te lezen, want mijn boek ligt nog altijd ongeopend op mijn schoot. Ik heb een verhaal bij me over een opbloeiende

liefde tussen twee concurrerende goudsmeden in dezelfde straat. Leek me wel een goede, aangezien het belachelijk dicht bij mijn eigen situatie in de buurt komt. Volgens de achterflap is het ‘een echte feelgood’, dus ik ga ervan uit dat er op het eind een ‘en ze leefden nog lang en gelukkig’ voorbijkomt. In welke vorm dan ook. Wie weet, misschien kan ik er wat inspiratie voor mijn eigen leven uit halen.

Op het moment dat we langzaam de veerhaven binnenvaren, ben ik al halverwege het eerste hoofdstuk. Meteen neem ik me voor om vanavond in mijn hotel verder te lezen.

Ik sta op, slinger mijn weekendtas over mijn schouder en schuifel achter de rest van de passagiers aan naar buiten. Eenmaal op de kade speur ik de mensen af die staan te wachten, op zoek naar Ed, de man die me zou moeten opvangen. Ik heb mijn wandelvierdaagse geboekt via een organisatie die groepsreizen organiseert voor de vier Texel-etappes van het Streekpad WaddenWandelen. Aangezien ik er weinig voor voel om zesenzeventig kilometer met een groep af te leggen, loop ik de afstanden alleen, maar mijn bagage wordt voor me vervoerd en staat na elke etappe klaar op mijn overnachtingsplek van die dag. Een fijne gedachte, want mijn weekendtas snijdt nu al in mijn schouder.

Ed is gelukkig niet al te moeilijk te herkennen: de kalende zestiger is compleet in een groen-zwart gestreept tenue gestoken, met in grote letters de naam van zijn organisatie. Daarnaast is hij zo lang en breed dat hij eruitziet alsof hij stiekem een extra wandelaar onder zijn shirt heeft verstopt. Hij heeft een doorleefd, zongebruind gezicht met een stug uitziende grijze stoppelbaard. Een Texelse vlag is met een stokje aan zijn rugtas bevestigd en wappert fier boven zijn hoofd. Zo te zien heeft hij al een aantal wandelaars om zich heen verzameld en hij vinkt een aantal dingen af op het klembord in zijn handen. De wandelaars staan opgewonden met elkaar te kletsen, druk gebarend naar de boot en de haven.

Ik haal diep adem en loop op het groepje af. ‘Hoi!’

‘Jij moet Lisa zijn!’ roept Ed opgewekt. Met een ferm gebaar steekt hij zijn hand naar me uit. ‘Welkom op het mooiste Waddeneiland. Hoe was de overtocht?’

Ik pak zijn hand aan en schud hem. ‘Klopt. En kort, voordat je het weet ben je alweer aan de overkant.’ Om me heen en naar de lucht gebarend vervolg ik: ‘Je hebt een mooie dag uitgekozen om de wandeltocht te starten.’

Ed glimlacht. ‘Het is altijd maar een gok, natuurlijk. Maar ik moet zeggen, als het in de rest van het land regent, waait het op de Wadden vaak over. Al is deze tocht met een beetje storm en regen ook nog mooi om te lopen, hoor!’ Zijn ogen schitteren gelukkig. Even zie ik mezelf over de Waddendijk bij De Cocksdorp ploeteren, vechtend tegen een halve tornado.

Ik ben toch blij dat het vooruitzicht voor de komende dagen wat zonniger is.

‘Weet je zeker dat je niet met ons meeloopt?’ vraagt Ed dan. Hij neemt mijn weekendtas van me over. Voorzichtig zet hij hem op de grond.

Ik laat mijn ogen dwalen over de rest van de passagiers die van de boot komen en schud mijn hoofd. ‘Nee, dank je wel. Ik heb wat dingen... uit te zoeken. Dat doe ik het liefst alleen. Misschien een andere keer. Wie weet, straks bevalt de route me zo dat ik hem nog veel vaker wil lopen.’

‘Het zou me niets verbazen als je dat zondag tegen me zegt!’ Ed laat een guitige, verwarde lach horen en vertrouwt me dan toe: ‘Je bent in elk geval niet de eerste die de route zonder de groep loopt, en ook deze keer ben je niet de enige. Misschien hebben die wandelaars ook wel wat uit te zoeken.’ Hij recht zijn schouders en geeft me een dikke, bijna vaderlijke knipoog. ‘Ben je vaker op het eiland geweest?’

De keren dat ik hier met Jesse was pakken zich samen in één beeld. Vervelend genoeg betekent dat dat Jesse op mijn netvlies verschijnt, struinend over het strand. Direct voel ik dat een mengeling van melancholie en boosheid me overspoelt. Ik ben hier niet om herinneringen aan mijn verbroken relatie op te halen. Ik moet nadenken over de toekomst, en dat is al ingewikkeld genoeg.

Ed vernauwt zijn ogen als ik nog altijd geen antwoord heb gegeven.

‘Ja, al veel vaker,’ zeg ik snel. ‘Maar steeds op dezelfde plekken. Daarom leek het me nu een goed idee om het eiland eens echt te leren kennen.’

‘Je hebt de beste routes uitgekozen, Lisa.’ Als er een ontwapenende lach doorbreekt op Eds zongebruinde gezicht, kan ik niet anders dan meelachen. Dan haalt hij onder zijn klembord een doorzichtig insteekhoesje met daarin een aantal folders vandaan. ‘Allemaal leuke en handige informatie om te lezen tijdens het wandelen,’ zegt hij terwijl hij het mapje naar me uitsteekt. ‘Je bent alleen wel net te vroeg voor de officiële aftrap waarin ik het weekend nog een keer doorneem, maar je kunt alles ook terugvinden in de boekjes.’

Ik pak de folders aan en laat mijn ogen vlug over de inhoud gaan. Alles is per etappe opgesplitst en op elke folder staat een foto van een typisch Texels uitzicht: de vuurtoren, een weide met schapen, de duinen en een rij panden die volgens mij in Oudeschild te vinden zijn. ‘Dank je wel. Dat komt vast goed. Zijn er nog andere dingen die ik moet weten?’

Ed laat zijn tas van zijn schouder glijden en ritst hem open. Het vlaggetje wappert nog altijd in de stevige zeewind. ‘Nee, weinig bijzonderheden. Smeer je goed in, eet en drink genoeg, denk eraan dat je de schapen niet voert... O, en ik heb een klein welkomstcadeau voor je. De rest van de wandelaars krijgt dit vanmiddag als we in De Koog aankomen, maar voor jou maak ik een uitzondering.’ Hij tovert een plastic zakje met daarin echte Texelse schapenkeutels uit zijn rugtas. Het is lang geleden dat ik de zachte, bolvormige dropjes heb gegeten, maar ik weet meteen weer hoe ze smaken.

‘Deze zijn voor jou.’

Ik pak het zakje van hem aan en steek het in de zak van mijn zomerjasje. Zorgvuldig rits ik de zak dicht. ‘Dank je wel, Ed. Wat lief.’

‘Je mag je altijd nog bedenken en bij een latere etappe aanhaken,’ drukt Ed me op het hart. Hij pakt mijn tas op en geeft hem aan een jongen van een jaar of twintig, die aan zijn guitige oogopslag te zien overduidelijk zijn zoon is.

De jongen loopt ermee naar een van de klaarstaande bagagekarren

iets verderop. Snel en efficiënt laadt hij mijn tas, samen met wat andere bagage, op de kar.

‘We zorgen er in elk geval voor dat je tas overal netjes voor je uit reist en dat je slaappleatsen op alle plekken geregeld zijn. Vandaag het hotel in De Koog, morgen een tent op Vakantiepark De Krim en overmorgen...’ Hij kijkt even op zijn klembord. ‘Net als wij in de haven van Oudeschild. Toch?’

Ik knik. Het liefst zou ik alle drie de nachten in een hotel slapen, maar bij deze tocht zat een overnachting op Vakantiepark De Krim nou eenmaal inbegrepen. En daarbij, een tentje heeft ook wel iets pittoresks. Ik hoef het in elk geval niet zelf op te zetten en zelfs mijn luchtbed is als het goed is al voor me opgeblazen.

‘Perfect. Dan hoef je wat mij betreft niet op ons te wachten,’ zegt Ed. ‘Ik mis nog een aantal deelnemers, dus wij vertrekken iets later. Als je wilt, kun je van start. In De Koog kun je gewoon melden bij de receptie van het hotel, zij weten dat je ergens vanmiddag incheckt. Zoals gezegd hoef je alleen maar de geel-rode markering van het Streekpad te volgen. Heb je de route ook geprint? Voor de zekerheid?’

Ik draai me om en klop op mijn rugzak. ‘Allemaal hierin, elke dag één mapje. Ik zal zo de folders erbij doen, dan heb ik alles bij elkaar.’

‘Ik geloof niet dat er iemand beter voorbereid is dan jij.’ Ed steekt stralend een duim op. ‘Dan ben je er helemaal klaar voor.’

Ik bedank Ed voor het regelen, zwaai naar de andere wandelaars en pak met beide handen de schouderbanden van mijn rugtas vast. Met vastberaden tred zet ik koers richting het Licht van Troost, het tweeëntwintig meter hoge stalen lichtbaken langs het waterrijke gebied van de Mokbaai. Het ding zelf stelt niet heel veel voor, maar het is een mooi ijkpunt voor de eerste twee kilometer van vandaag. Meeten besluit ik Nienke voor te zijn en haar een berichtje te sturen dat ik ben aangekomen. Ik maak een selfie met op de achtergrond de veerboot, die alweer volstroomt met mensen die terug naar de wal gaan, en verstuur hem.

Veilig aangekomen. Gewapend met een zakje schapenkeutels
begin ik as we speak aan de eerste 21 kilometer. Wish me luck!

Dan stop ik mijn telefoon weg, rits mijn jaszak dicht en loop verder.
Daar gaan we dan.